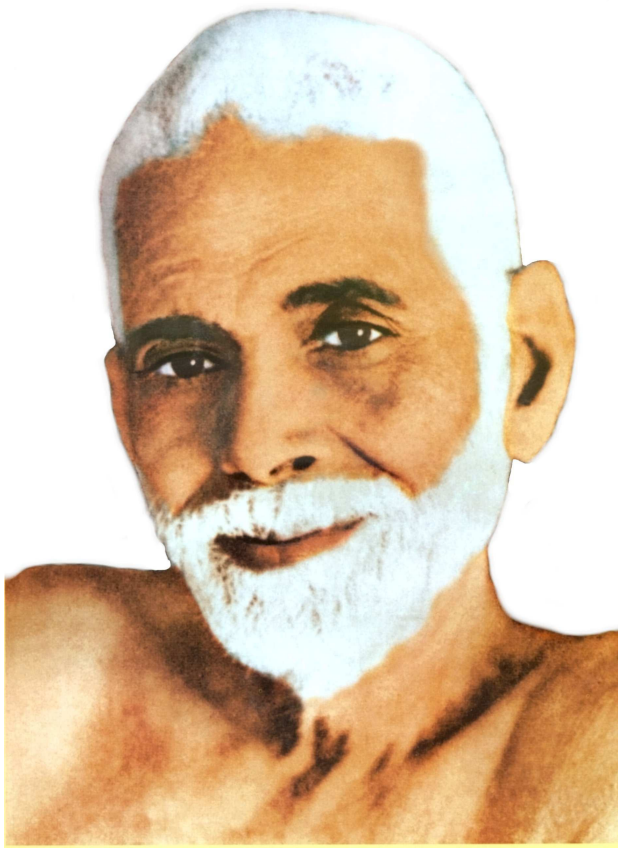

Šrí Ramana Mahariši

Narodil sa 30. januára 1879. Pri pôrode bola prítomná slepá žena, ktorá matke povedala: „Ten, ktorého si dnes porodila, je božská bytosť“. Chlapec vyrastal ako iné deti, avšak obyvatelia obce si ho obľúbili pre jeho milú povahu. Ináč nad rovesníkmi vynikal vo všetkom, telesnou zdatnosťou a dokonalosťou v činoch. Spával tak tvrdo, že ostatní huncúti si v tom čase s ním mohli robiť čokoľvek, nezobudil sa. Už ako školák sa zaujímal o náboženstvo, často navštevoval chrám. Raz mu učiteľ povedal: „Božie tvory sú si podobné, niet medzi nimi rozdielu. Boh je vždy ten istý, rozdiely medzi bohmi vytvoril človek.“

Vo veku 16 rokov mal náhle silný zážitok strachu zo smrti. Táto udalosť významne zmenila spôsob jeho myslenia. Pýtal sa sám seba v duchu: „Kto tu zomiera? Zomiera toto telo? Je telo JA?“ Predstavil si verne, že telo je naozaj mŕtve, avšak zistil, že duch – JA existuje naďalej. Uvedomil si, že duch je ne-

smrteľný. Toto uvedomenie ním prešlo ako neotrasiteľné poznanie, pravda bez účasti mysle.

Od tej chvíle ho JA (nazýval ho aj Srdce, Stred) mocne priťahovalo natrvalo. Strach zo smrti zmizol navždy. Ostával stále pohrúžený v Srdci, v Strede - v JA a všetko ostatné - myšlienky, hovor, čítanie, práca - všetko to prebiehalo pri stálom vedomí JA. Všetko ostatné vnímal ako čosi nedôležité, povrchné. Často upúšťal aj od slovných modlitieb a nechával ono hlboké JA vo svojom vnútri plynúť do hĺbín večnosti. Sedával dlho vnorený do prapôvodnej sily, ktorá vytvorila JA.

Uvedomil si, že pohodlie bežného života nemá pre neho cenu. Keďže duša sa vzdala lipnutia na tele, začala hľadať nejakú pevnú oporu. Opustil domov, školu a odcestoval do okolia hory Arunáčala (Šrí Šankara ju nazval horou Méru), ktorú India považujú za posvätnú horu, srdce Zeme. Odhodil posledné peniaze do jazera a bez akýchkoľvek prostriedkov, v úplnej biede, sa venoval dlhým meditáciám a mlčaniu. Keďže bol ešte veľmi mladý, vzbudzoval tým záujem okolia a často aj posmešky. Považovali ho za blázna. On sa na tom bavil a želal si, aby také bláznovstvo postihlo všetkých ľudí. Avšak našli sa aj ľudia, ktorí vybadali, že ide o neobyčajnú bytosť a nosili mu potravu. Začali ho nazývať Brahma Svámí (Boží človek).

Počas prvých rokov pobytu na hore zachovával mlčanie. Jeho silné vyžarovanie k nemu postupne pritiaholo nasledovníkov a tak vznikol ášram (duchovné stredisko). Už len jeho prítomnosť a jeho pohľad, jeho mocné vibrácie blaženosti, podnecovali návštevníkov k duchovnému životu.

Neskôr zo súcitu k hľadáčim, stále mlčiac, začal písať odpovede na ich otázky na kúsky papiera. Zhromažďovali sa okolo neho trpiaci ľudia, na horu sa vyšplhali malé deti a šťastne si posadali okolo neho, hoci nič nehovoril. Ba prichádzali i divé zvieratá a jedli mu z ruky. Oddaných nasledovníkov bolo čoraz viac, na hore i v jej okolí. Z ich rúk a obetavosti tu vzniklo

mnoho ášramov a chrámov na pestovanie duchovného života. Pusté a trnám zarastané stráne sa zmenili na estetické hájiky a parky. Majstrovi, ktorý začínal v úplne biednych podmienkach, pripravili jeho nasledovníci dôstojné prostredie, v ktorom zostal až do konca svojho života.

Keď sa sanskritský básnik a učenec Najana, dozvedel, že pôvodné meno Svámiho je Venkataraman, skrátil ho na Ramana, čo znamená *človek tešiaci sa v JA*. A keďže si uvedomil, že ide o človeka, ktorý patrí do kategórie védskych rišiov, dal mu aj meno Mahariši (Veľký Mudrc).

Neskôr začal písať básne, prekladať staré spisy a začal hovoriť k ľuďom. Stále bol k dispozícii, vo dne i v noci, v zdraví i v chorobe. Až do konca jeho života neboli určene žiadne hodiny pre návštevníkov.

V roku 1949 ochorel a 14. apríla 1950 odišiel z tela. V tej chvíli sa na oblohe zjavila veľká hviezda, ktorá letela k vrcholku Arunáčaly. Videli ju mnohí, dokonca aj v Bombaji. Spájali to s odchodom Majstra.

Takmer do konca Maharišiho života bola India anglickou kolóniou. Medzi Angličanmi a inými návštevníkmi zo Západu sa našli ľudia, ktorí si napriek ubiedenému a zostatnému obyvateľstvu uvedomovali hlboké duchovné učenia a posolstvo starej Indie. Navštívili aj Maharišiho.

Čo o ňom povedali

Major F. H. Humpreys: „Keď som k nemu prišiel sedel pred jaskyňou nehybne ako skala. Jeho pohľad bol neustále naplnený milosťou, súcitom a hlbokou múdrosťou. Cítil som, že jeho telo je nástroj Boha, sediaci postava, z ktorej úžasne vyžaruje Boh. Pozrel sa na mňa, otvoril brány môjho srdca a ja som ostal v tom stave. Stál som tak osem hodín, bez známky únavy, úplne pohltý mierom. Ten človek otváral naše srdcia prostým, láskavým úsmevom a zmenil nás. Neboli potrebné žiadne otázky, pretože nás urobil podobnými sebe, len prostým pohľadom. Najdojímavejší bol pohľad na malé deti vo veku okolo sedem rokov, ktoré sa po strmých chodníkoch vyšplhali nahor a sadali si okolo neho. Nehrali sa, len ticho sedeli a boli úplne spokojné, hoci celé dni nepovedal slova.“

Major A. W. Chadwick: „Cítil som obrovský mier v jeho prítomnosti. Nebolo to, ako keby som ho stretol prvý raz. Zdalo sa mi, že som ho poznal vždy.“ Mahariši to vysvetlil takto: „Chadwick bol medzi nami v Indii už predtým. Vtedy mal túžbu narodiť sa na Západe a tá sa mu splnila.“

Paul Brunton: „Neviem od neho odvrátiť zrak. Moje sklamanie z toho, že si ma vôbec nevšimnal postupne mizlo a začalo sa ma zmocňovať zvláštne okúzlenie. Po dvoch hodinách tohto pôsobenia si uvedomujem zmeny, ktoré sa vo mne odohrávajú a proti ktorým som bezmocný. Otázky ktoré som si vopred starostlivo pripravil úplne odpadajú. Teraz sa zdá byť úplne ľahostajné, či budú alebo nebudú položené a či rozriešim problémy, ktoré ma až doteraz trápili. Cítim len to, že okolo mňa prúdi tichá rieka, že do najhlbších zákutí môjho bytia preniká veľký mier a že môj mozog trápený myšlienkami dochádza k odpočinku. Stále opäť a opäť nám tvrdil, že skutočný Mahariši nie je telom, ale len vnútorným bytím.“

Arthur Osborne: „Mahariši nepriniesol svetu nové náboženstvo, ale novú nádej, novú cestu pre tých, ktorí túžia a hľadajú, nech už sú kdekoľvek.“

Šrí Munuganar: „Jeho učenie je úplne praktické, teóriu vysvetľuje len zriedkavo,

keď treba objasniť základy duchovného učenia. Často odmieta zvedavé otázky a radí obrátiť pozornosť do seba, skúmať svoje vlastné bytie. Jeho priama cesta je skúmanie v duši (*átmavičára*), nevyžaduje najprv prejsť cez rozumové skúmanie (*džňánamárga*). Radí sústavne a vytrvalo klásť si otázku: „Kto je tu činiteľom?“. A konať bez sebaklamu: „Ja som tu činiteľom“. Keď človek takto pristupuje ku všetkému po celý deň, môže zostať bdely a pritom vnorený vo svojom bytí. Tak si stále pestuje a posilňuje uvedomovanie. Človek musí pozorovať vznik každej myšlienky a pýtať sa, koho vlastne napadla. Najprv príde odpoveď: „mňa“. Ak sa potom spýta: „kto som ja?“, myseľ sa obráti k zdroju, z ktorého myšlienka vznikla. Tam sa ponorí i vzniknutá myšlienka. *Vičára* sa líši od meditácie tým, že nevyžaduje objekt sústredenosti. Je to len subjekt bez objektu.“

Niekoľko Maharišihu výrokov

Voda sa zdvíha z mora vo forme oblakov a potom padá späť ako dážď. Nič jej nemôže zabrániť v návrate do jej zdroja. Podobne ani duši nemožno zabrániť, aby sa vrátila k svojmu zdroju.

Človek, ktorý pozná tajomstvo lásky vie, že celý svet je naplnený univerzálnou láskou.

Prežívať Skutočnosť znamená vstúpiť do nej a nájsť v nej svoje bytie.

K svojmu JA sa nedostanete nejakou činnosťou. Len zostaňte tichí a buďte! Najlepší spôsob života je zostať tichý.

Poznanie Podstaty je najväčšia pomoc, ktorú môžeme poskytnúť ľudstvu. Svätci pomáhajú aj keď ostávajú v samote lesov. Pomoc je síce neviditeľná, ale aj tak je účinná.

Odovzdávam poznanie rovnakým spôsobom akým ho odovzdávali veľkí Majstri. V meditácii neupriamuj svoju pozornosť na akt videnia alebo na videné, ale nechvejne sa zameraj na toho, kto vidí.

Nerob si starosti. Polož svoje bremeno k nohám Pána, ktorý všetko vykoná. Buď vo svojom srdci stále zakotvený

v absolútne. Čo sa má stať, stane sa v príslušnom čase.

Keď sa myseľ ponorí do Srdca, „malé ja“, čiže ego zanikne a začne žiariť číre vedomie, čiže JA. Hovorí sa tomu vnútorný mier (*mauna*), to je skutočná múdrosť.

Keď si podrobíme ego, podrobíme si všetko ostatné. Čím sme pokornejší tým lepšie.

Všetko, čo dávame iným, dávame v skutočnosti sebe.

Poznanie, osvietenosť (*džňána*) a nepripútanosť (*vairágja*) je jedno a to isté. Kto chce dodržiavať *vairágju* musí sa ponoriť do seba a realizovať svoje vzácne JA.

Poznanie a nevedomosť na sebe závisia, navzájom sa podmieňujú. Jediným skutočným poznaním je poznať Podstatu, zdroj všetkého poznania i nevedomosti. Obe sú premenlivé formy Podstaty.

Človek spôsobilý kráčať k poznaniu sa vyznačuje tým, že si uvedomuje pominulosť tela a že sa zbavil žiadostivosti po vonkajších veciach.

Jediné, čo treba spraviť je zbaviť sa klamlivej predstavy, že sme spútaní.

Hľadajte zdroj mysle a zistíte, že myseľ neexistuje. Myseľ obrátená dovnútra sama sa stane JA.

Človek, ktorý je činný vo svete, a napriek tomu ostáva bez žiadostí a nestráca vedomie svojej vlastnej podstaty, to je pravý človek.

Pravé Bytie sídli v Srdci, mimo myšlienok. Poznať ho znamená byť ním v Srdci.

Ak sa objavuje ego, objavuje sa aj všetko ostatné. Kde niet ega, tam mizne i všetko ostatné. Vypátrať ego, čím v skutočnosti je, znamená oslobodiť sa od všetkého.

Zrieknutie sa sveta nespočíva v zavrnutí vonkajších vecí, ale v prekonaní ega. Pre tých, ktorí sa naozaj zriekajú sveta, niet rozdielu medzi samotou a činným životom.

Kým sa považujeme za činiteľov, musíme zbierať následky svojich činov. Ak ale skúmame „Kto je činiteľ?“ a prežívame Podstatu, mizne predstava „Ja som činiteľ“

aj so všetkými karmickými následkami. To je stav večnej slobody.

Spor o slobodnej vôli a osude platí len pre toho, kto nevie, odkiaľ to oboje pochádza. Kto spoznal Podstatu, jediný zdroj slobodnej vôle a osudu, ten prekročil oboje. Ako by sa mohol do toho opäť zamotať?

Poznať Podstatu znamená byť ňou. To nie je stav, v ktorom si subjekt uvedomuje objekt, v ktorom si niekto niečo uvedomuje. Je to Vedomie samotné.

Keďže Boh nesie sám celé bremeno sveta, pomýlená je duša, ktorá sa pokúša niesť to bremeno. Podobá sa soške, ktorá je umiestená pod vežou chrámu a ktorá zdanelivo nesie celú vežu na svojich ramenách.

Toto je najväčšie tajomstvo: Hoci sme Skutočnosť, snažíme sa Skutočnosť dosiahnuť. Raz príde deň, keď sa budeme smiať svojmu minulému úsiliu. To, čo bude v deň smiechu, je i teraz.

Všetko, čo treba urobiť, je odovzdať seba samého Zdroju seba samého.

Kde vzniká „ja - ego“? Hľadá ho vo vnútri, potom zanikne. To je hľadanie múdrosti. Pravá múdrosť znamená vnímať svoju pravú žiarivú podstatu.

To Boh osvetľuje myseľ ako číre vedomie. Dáva jej svetlo. Ako ho chceš poznať myseľou, ak nie tým, že ju obrátiš dovnútra a ponoriš ju do Neho?

Keď myseľ kladie otázku namierenú dovnútra: „Kto som ja?“, dospeje k Srdcu, zjaví sa samo od seba JA. Pred ním sa ego skláňa a mizne. Nastáva dokonalá a pravá Skutočnosť.

Ego nie je skutočné. Keď ho začnete hľadať zistíte, že neexistuje. Nevšímajte si ego a jeho pôsobenie, vnímajte len svetlo, ktoré je za ním. Musíte len odhodíť svoje nahromadené sklony (*samskáry*) a závislosti (*vásany*), potom zažiarí vlastné JA. Také poznanie je neotrasiteľné. Vaším pravým stavom je číre vedomie bez úsilia a bez výberu. Obvykle sa to nedá dosiahnuť bez úsilia a meditácie. Skúsenosti získané bez vykorenenia všetkých *vásan* nemôžu byť trvalé. K ich vykoreneniu je potrebné úsilie.

Súvislá a tichá sústredenosť bez obsahu je najlepším cvičením. Najvyššou formou milosti je ticho. To j tiež najvyššie učenie. Milosť je tu vždy. Vy si predstavujete, že je niekde vysoko alebo ďaleko, odkiaľ musí prísť. V skutočnosti je vo vašom JA a vo chvíli keď sa doň ponoríte, vytryskne milosť ako prameň z vášho vnútra.

V pravej chvíli spoznáme, že naša sláva tkvie tam, kde sme prestali existovať. Aby to človek dosiahol musí sa odovzdať: „Páne! Ty si moje útočisko!“ Vašu vôľu musí nahradiť vôľa Pána. Dokonalé odovzdanie vyžaduje, aby ste nemali žiadne vlastné prianie. Musíte sa uspokojiť s čímkoľvek, čo vám Boh dáva, čo znamená, nemať vlastné túžby.

Samota je stav mysle. Človek k niečomu pripútaný nemôže dosiahnuť samotu, nech už je kdekoľvek. Človek nepripútaný je v samote stále.

Číre vedomie, ktorým je JA, obsahuje všetko a nič nie je vonku ani mimo neho. To je najvyššia pravda.

To, čo je, to je mier. Všetko, čo potrebujeme, je vnútorné ticho. Mier je našou pravou podstatou.

Uctievať Boha vnútorným rozjímaním: „Som On“, je lepšie, než ho vnímať ako niečo odlišného od seba.

Priviesť myseľ späť k jej zdroju a pohrúžiť ju do JA, do jeho prirodzenej nádhery a blaženosti – to je zmysel zbožnej oddanosti, pohrúženia sa a poznania.

Tak ako vták polapený do siete nemôže roztrhnúť krídla, tak je i túlavá myseľ polapená v tichu, ak zatajíme dych. To je cesta ako tíšiť nepokojnú myseľ.

Bytie je Vedomie – a to sme my sami. Niet ničoho iného, čo by si bolo vedomé Bytia. Vedomie je bez poznávania a nevedomosti, pretože je Poznaním. Lebo čo by potom ešte ostávalo v ňom poznať?

JA, ktoré hľadáte, ste skutočne vy sami. Poznajte, že ste skutočné, nekonečné a čisté bytie - JA.